

Електронний журнал «Ефективна економіка» включено до переліку наукових фахових видань України з питань економіки (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 975 від 11.07.2019). Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292. Ефективна економіка. 2026. № 1. ISSN 2307-2105

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2026.1.77>

УДК 338.242:336.14:004.9

Л. В. Кривонос,

к. держ. упр., докторант, кафедра обліку та аудиту,

Державний податковий університет

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-5860-8143>

**ЦИФРОВІ ІНСТРУМЕНТИ ПРЕВЕНТИВНОГО КОНТРОЛЮ ЯК
ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДЕРЖАВНОГО
РЕГУЛЮВАННЯ ПУБЛІЧНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ**

L. Kryvonos,

PhD in Public Administration, Doctor's Degree applicant,

Department of Accounting and Auditing, State Tax University

**DIGITAL PREVENTIVE CONTROL TOOLS AS A FACTOR IN
ENHANCING THE EFFICIENCY OF STATE REGULATION OF PUBLIC
PROCUREMENT**

У статті досліджено концептуальні засади та практичні аспекти впровадження цифрових інструментів превентивного контролю як стратегічного фактора підвищення ефективності державного регулювання сфери публічних закупівель. Проаналізовано зміну парадигми державного нагляду: від ретроспективної фіксації правопорушень до моделі предикативного моніторингу, що ґрунтується на аналізі великих масивів

даних (Big Data). Доведено, що цифровізація регуляторних функцій є об'єктивною відповіддю на проблему «обмеженої раціональності» суб'єкта контролю, теоретично обґрунтовану в концепції Г. Саймона. Визначено, що автоматизація аналітичних процесів дозволяє нівелювати когнітивні обмеження аудиторів та мінімізувати суб'єктивізм у прийнятті управлінських рішень. Окреслено ключові компоненти ефективного регулювання за стандартами ОЕСР, а саме: об'єктивність ідентифікації, безперервність нагляду та інтегрованість контролю у закупівельний цикл. Особливу увагу приділено вітчизняному досвіду інституціоналізації цифрового контролю, зокрема через впровадження оновленої Методики автоматичних індикаторів ризиків (AIR). Сформовано логіко-функціональну структуру превентивного регулювання, яка демонструє поетапну конвертацію «цифрового сліду» операцій у конкретні регуляторні рішення, спрямовані на попередження нецільового використання бюджетних коштів. Доведено, що синергія вітчизняних алгоритмів AIR та міжнародних методик оцінки корупційних ризиків (CRI) трансформує державне регулювання у високотехнологічну систему ризик-менеджменту. Визначено, що економічна ефективність такої моделі вимірюється через інтегральний показник попереджених втрат (cost-avoidance) на доінвестиційній стадії. У підсумку це забезпечує сталість інституційного середовища та суттєво підвищує загальну аллокативну ефективність використання публічних фінансів. Окреслено перспективи подальших розвідок, пов'язані з еволюцією систем AIR у самонавчальні моделі (Machine Learning), що дозволить забезпечити стратегічну автономність та економічну безпеку держави в умовах ринкової нестабільності.

The article explores the conceptual foundations and practical aspects of implementing digital preventive control tools as a strategic factor for enhancing the efficiency of state regulation in public procurement. The study analyzes the shift in the state oversight paradigm: from retrospective identification of violations

to a predictive monitoring model based on Big Data analysis. It is substantiated that the digital transformation of regulatory functions is an objective response to the problem of "bounded rationality" of the supervisory subject, theoretically described within Herbert Simon's concept. It is determined that the automation of analytical processes allows for neutralizing the cognitive limitations of auditors and minimizing subjectivism in managerial decision-making. The study outlines the key components of effective regulation according to OECD standards, namely: objectivity of identification, continuity of oversight, and integration of control into the procurement cycle. Particular attention is paid to the domestic experience of institutionalizing digital control, specifically through the implementation of the updated Methodology of Automatic Risk Indicators (AIR). A logical-functional structure of preventive regulation is developed, demonstrating the step-by-step conversion of the "digital footprint" of operations into specific regulatory decisions aimed at preventing the misuse of budgetary funds. It is proved that the synergy between domestic AIR algorithms and international corruption risk assessment methodologies (CRI) transforms state regulation into a high-tech risk management system. It is established that the economic efficiency of such a model is measured through an integrated indicator of cost-avoidance at the pre-investment stage. Ultimately, this ensures the stability of the institutional environment and significantly increases the overall allocative efficiency of public finance utilization. The prospects for further research are outlined, concerning the evolution of AIR systems into self-learning models (Machine Learning), which will ensure the strategic autonomy and economic security of the state under conditions of market instability.

Ключові слова: *публічні закупівлі, державне регулювання, превентивний контроль, автоматичні індикатори ризику (AIR), цифрові інструменти, Big Data, ефективність, моніторинг.*

Key words: *public procurement, state regulation, preventive control, automatic risk indicators (AIR), digital tools, Big Data, efficiency, monitoring.*

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. В умовах системних інституційних трансформацій та посилення інтеграційних процесів національного господарства до європейського економічного простору, модернізація механізмів державного регулювання сфери публічних закупівель набуває стратегічного значення для забезпечення економічної безпеки та фінансової стабільності держави. Актуальність дослідження зумовлена об'єктивною необхідністю перегляду застарілих парадигм контрольної-наглядової діяльності, які традиційно базуються на репресивних методах виявлення правопорушень постфактум, що в умовах цифрової економіки демонструє надмірну адміністративну затратність. Проблема полягає у критичному розриві між динамічним розвитком електронних торговельних майданчиків та існуючими механізмами державного втручання, що потребує переходу до превентивної моделі регулювання. Центральним вектором такої трансформації є впровадження цифрових інструментів, зокрема автоматичних індикаторів ризику (AIR), які змінюють саму архітектуру державного нагляду: від суб'єктивного вибору об'єктів перевірки до тотального алгоритмічного моніторингу в реальному часі. Це дозволяє змістити фокус регуляторного впливу з процесу покарання на етап превентивного запобігання деструктивним проявам, забезпечуючи економічну безпеку держави та прозорість функціонування сфери публічних закупівель. Таким чином, науковий пошук спрямований на обґрунтування цифрової трансформації регуляторних функцій держави як основного фактора підвищення ефективності національної системи публічних закупівель, що забезпечує сталість інституційного середовища та прозорість розподілу суспільних благ у системі національного господарства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню цифрових інструментів превентивного контролю як фактора підвищення ефективності державного регулювання публічних закупівель приділяється значна увага як у працях міжнародних експертів, так і у вітчизняному науковому дискурсі.

Науковці зосереджуються на фундаментальній зміні парадигми нагляду, де цифровізація виступає не просто технічним засобом, а ключовим інструментом мінімізації транзакційних витрат держави. Теоретико-методологічний фундамент дослідження базується на концепції обмеженої раціональності Г. Саймона, яка пояснює об'єктивну необхідність делегування контрольних функцій алгоритмічним системам для подолання когнітивних обмежень суб'єкта нагляду [6]. Міжнародний контекст та стандартизація цифрових підходів у сфері публічних фінансів детально представлені у документах Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР). Зокрема, експерти ОЕСР обґрунтовують перехід до стратегічних закупівель [2] та використання предиктивної аналітики як інструменту промислової політики в умовах глобалізації [3], що визначає вектор модернізації української системи регулювання. Технологічний аспект ідентифікації корупційних ризиків через математичне моделювання та аналіз цифрових слідів у закупівельних системах розкрито у працях М. Фазекаша. Його підхід до формування об'єктивних індексів ризику (Corruption Risk Index, CRI) на основі великих масивів даних (Big Data) став методологічним підґрунтям для створення сучасних алгоритмічних систем моніторингу [7]. Питання практичної імплементації IT-рішень у діяльність контролюючих органів України та цифровізації державного фінансового контролю досліджують О. Іванова, О. Сидоренко, О. Скабардін та А. Проценко, чії праці висвітлюють особливості трансформації наглядних процедур у вітчизняному інституційному середовищі [8].

Формулювання цілей статті (постановка завдання) – теоретичне обґрунтування та розробка практичних підходів до застосування цифрових інструментів превентивного контролю як ключового фактора підвищення ефективності державного регулювання публічних закупівель.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасна архітектура державного регулювання публічних закупівель зазнає фундаментальної метаморфози, зумовленої переходом від статичних методів нагляду до моделі

динамічного управління ризиками. Цей процес не є простою зміною термінології, він знаменує собою перегляд самої природи державного втручання в економічні процеси. Традиційна парадигма базувалася на репресивному фіскальному контролі, головною метою якого була констатація порушень постфактум та притягнення до відповідальності; нова цифрова реальність вимагає застосування превентивного інструментарію. Такий підхід дозволяє ідентифікувати та локалізувати деструктивні явища (від технічних помилок до корупційних змов) ще на етапі планування або проведення тендеру, до моменту незворотного витрачання бюджетних коштів.

Концептуальні основи такої трансформації закладені у міжнародних стандартах, серед яких засадничу роль відіграють Рекомендації Ради Організації економічного співробітництва та розвитку (далі – ОЕСР) щодо публічних закупівель (2015). Цей документ визначає закупівлі не як суто адміністративну функцію, а як стратегічний інструмент державного регулювання [1]. Зокрема, у розділі щодо управління ризиками та внутрішнього контролю наголошується на необхідності впровадження систем моніторингу, які є пропорційними існуючим ризикам

Слід виділити три фундаментальні компоненти «пропорційності», які рекомендує ОЕСР і які мають слугувати концептуальною основою для модернізації українського державного регулювання у сфері публічних закупівель. Першим виступає об'єктивність ідентифікації, що передбачає рішучу відмову держави від суб'єктивного вибору об'єктів контролю на користь алгоритмічного відбору, за яким регуляторний вплив спрямовується виключно на ті сегменти, де ймовірність шкоди суспільним інтересам є найвищою, як-от: закупівлі з одним учасником або контракти з критично великим обсягом фінансування. Другий компонент передбачає безперервність нагляду, що докорінно відрізняється від традиційних періодичних ревізій, оскільки сучасні цифрові інструменти забезпечують перманентний «скринінг» ринку в режимі реального часу, формуючи ефект постійної

присутності регулятора та стимулюючи добросесну поведінку суб'єктів. Третім, вирішальним компонентом є інтегрованість у закупівельний цикл, що забезпечує органічне вбудовування превентивного контролю безпосередньо у цифрову платформу закупівель, завдяки чому регуляторне втручання не блокує господарську діяльність, а створює механізм миттєвого зворотного зв'язку між замовником та контролюючим органом. Таке поєднання об'єктивності, безперервності та інтегрованості дозволяє трансформувати державне регулювання у гнучкий та ефективний механізм, що повністю відповідає вимогам Рекомендацій Ради ОЕСР. Концептуальна модель пропорційного регулювання публічних закупівель за рекомендаціями ОЕСР наведена на рис.1.

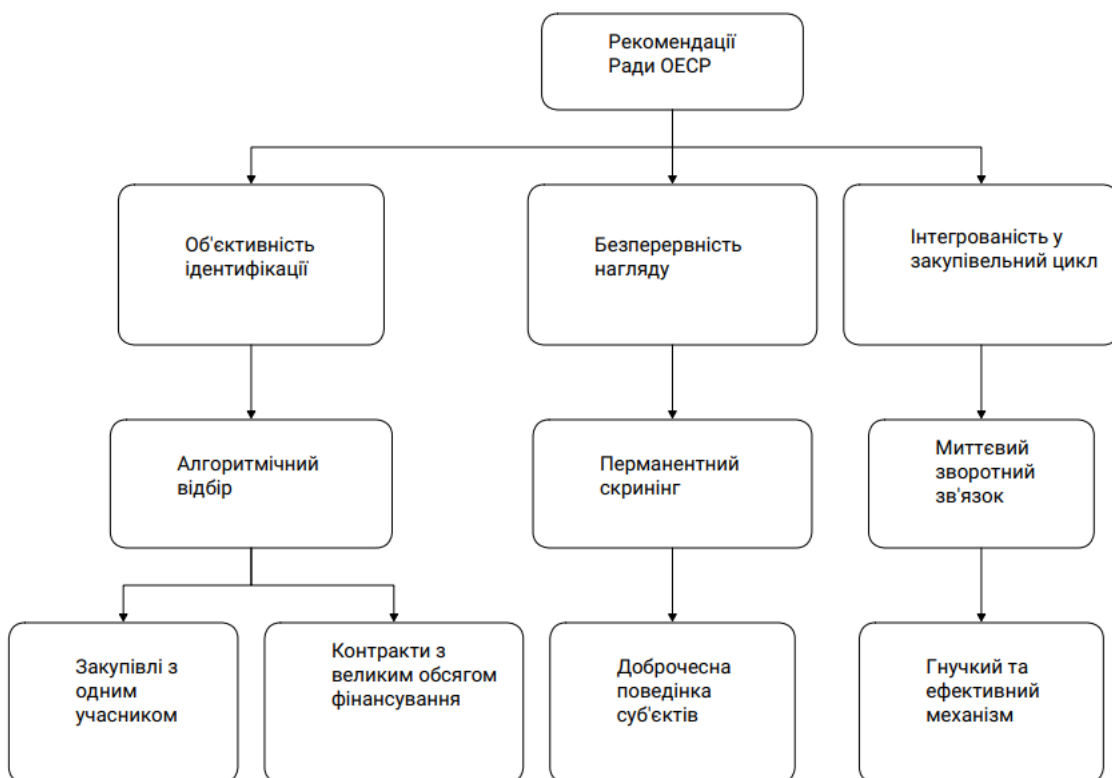

Рис. 1. Концептуальна модель пропорційного регулювання публічних закупівель (за рекомендаціями ОЕСР)

Джерело: складено автором за [1]

Адаптація зазначених підходів у вітчизняну практику через механізм автоматичних індикаторів ризику дозволяє реалізувати стратегічну мету

модернізації державного регулювання. Впровадження інструментів, що базуються на об'єктивності алгоритмічного відбору, забезпечує перехід від вибіркового контролю до превентивного моніторингу, де об'єктом втручання стають лише аномалії, ідентифіковані системою. Це мінімізує вплив людського фактора та простір для дискреційних рішень чиновників, що є критично важливим для подолання системної корупції в Україні.

Завдяки безперервності та інтегрованості цифрових інструментів превенції безпосередньо у закупівельний цикл (зокрема в межах екосистеми Prozorro), державний нагляд трансформується у фактор інституційної довіри. У вітчизняних реаліях це створює середовище, у якому порушення законодавства стає не лише технічно складним через цифрові бар'єри, а й економічно недоцільним через неминучість ідентифікації ризику в режимі реального часу.

У звіті ОЕСР «Стратегічні державні закупівлі» (Strategic public procurement) (2020), експерти наголошують на тому, що цифровізація не повинна розглядатися як самоціль або суто технічне оновлення інтерфейсів, а має виступати фундаментом для побудови концептуально нових «розумних» систем нагляду [2]. У такій моделі дані трансформуються у головний регуляторний актив, що дозволяє державі перейти від пасивного спостереження до стратегічного управління закупівельними процесами; відповідно, використання цифрових інструментів дає змогу регулятору не просто фіксувати трансакції, а здійснювати глибокий інтелектуальний аналіз ринкових тенденцій, виявляючи приховані закономірності та системні вразливості.

Отже, державне регулювання набуває ознак прогностичності: на основі накопичених масивів даних (e-procurement data) система здатна моделювати ймовірність виникнення ризиків ще до моменту їх реалізації. Згідно з візією ОЕСР, стратегічна роль публічних закупівель реалізується саме через такий «розумний» нагляд, де цифрові інструменти забезпечують інтеграцію екологічних, соціальних та інноваційних критеріїв у загальну систему

контролю. Відтак, ефективність державної регуляторної політики починає вимірюватися не кількістю накладених санкцій, а якістю сформованого цифрового середовища, яке завдяки високій точності аналітичних даних автоматично відсікає недоброчесних учасників та сприяє досягненню стратегічних цілей розвитку національного господарства.

Вказані пріоритети були чітко зафіксовані в межах експертної панелі, проведеної ОЕСР у 2025 році під назвою «Державні закупівлі на глобалізованому ринку: лупа для торговельної та промислової політики» (Public procurement in a globalised market: a magnifying glass on trade and industrial policies) [3]. Міжнародний рівень обговорення підтверджує, що публічні закупівлі офіційно визнані ОЕСР «збільшувальним склом» сучасної економічної політики.

Таке тлумачення показує, що через аналіз закупівельних процесів можна діагностувати здатність національної економіки протистояти глобальним викликам. У сучасних умовах закупівлі перестають бути суто внутрішнім адміністративним процесом, перетворюючись на інструмент геоекономічного впливу, що вимагає від держави гранично точного та оперативного регулювання в умовах глобальних ризиків: дестабілізації логістичних ланцюгів, посилення технологічного протекціонізму тощо. Отже, регуляторна функція держави зміщується у бік забезпечення стратегічної автономності та економічної безпеки. Використання точних цифрових даних дозволяє в реальному часі оцінювати вплив закупівель на розвиток критичних галузей національної промисловості. Це вимагає від національних регуляторів, включаючи Україну, впровадження інструментів, що здатні забезпечити гранично точне та оперативне реагування на ризики в умовах глобальної економічної турбулентності

В українському правовому полі ця глобальна тенденція отримала нормативне відображення, що трансформувало теоретичні засади ризик-орієнтованого підходу у дієвий регуляторний механізм. Фундаментальним кроком у цьому напрямі стало закріплення процедури моніторингу у ст. 8

Закону України «Про публічні закупівлі», що де-юре легітимізувало право держави на безперервний цифровий нагляд за діями замовників.

Законодавча дефініція моніторингу (п. 14 ст. 1 Закону України «Про публічні закупівлі») [4] фактично запроваджує інструмент безперервного аудиту в режимі реального часу. Це дозволяє змістити вектор регулювання з ретроспективного контролю вже виконаних контрактів на превентивний аналіз операцій безпосередньо в момент їх здійснення. З точки зору економічної ефективності, такий підхід є вирішальним для запобігання нецільовому використанню публічних коштів на ранніх стадіях закупівельного циклу. Моніторинг, як цифровий інструмент превенції, мінімізує трансакційні витрати держави на подолання наслідків уже вчинених правопорушень та забезпечує збереження ліквідності бюджетних ресурсів через своєчасне розірвання ризикових угод до моменту здійснення оплат.

Деталізація положень цього закону вказує на те, що державне регулювання через моніторинг базується на принципах автоматизації: підставою для початку перевірки є, зокрема, дані, отримані від електронної системи закупівель. Це створює передумови для реалізації концепції «регулювання за допомогою даних» (data-driven regulation), де цифровізація виступає не просто технічною умовою, а правовою гарантією об'єктивності контролю. Стаття 8 вказаного Закону фактично встановлює архітектуру взаємодії між регулятором (Державною аудиторською службою України) та суб'єктами закупівель через електронний кабінет, забезпечуючи прозорість кожного етапу втручання [4]. Вважаємо, що саме така законодавча конструкція дозволяє інтегрувати українську систему в європейський правовий простір, оскільки вона мінімізує адміністративний тиск на добросовісних учасників ринку, фокусуючи державну увагу на аномальних операціях.

Вагомим етапом інституціоналізації цифрового контролю стало затвердження Наказом Міністерства фінансів України № 476 від 27.09.2024

оновленої Методики визначення автоматичних індикаторів ризиків (Automatic Indicators of Risk, AIR). Цей документ знаменує перехід регулятора на якісно новий технологічний рівень: від суб'єктивного ручного відбору об'єктів контролю до автоматизованого аналізу великих масивів даних (Big Data) [5]. Впровадження алгоритмічних методів обробки інформації дозволяє здійснювати системний скринінг закупівельних процесів, ідентифікуючи приховані економічні аномалії та корупційні ризики, які неможливо виявити за традиційних методів нагляду. З економічної точки зору, використання AIR мінімізує вплив людського фактора на прийняття рішень про початок моніторингу, забезпечуючи високу точність та об'єктивність спрямування обмежених ресурсів контролюючих органів на найбільш критичні сегменти сфери публічних закупівель.

Перехід до алгоритмічних методів контролю дозволяє розв'язати фундаментальну проблему економічної теорії в контексті державного регулювання - обмежену раціональність (Bounded Rationality) суб'єкта контролю. Згідно з концепцією Г. Саймона, яку він розробив у фундаментальній праці «Поведінкова модель раціонального вибору» (A behavioral model of rational choice) ще у 1955 році, людський інтелект має обмежені когнітивні ресурси для збору та обробки колосальних масивів інформації [6].

У системі публічних закупівель це неминує призводить до вибіркового та суб'єктивного аналізу. Автоматизація цього процесу через впровадження алгоритмів AIR дозволяє нівелювати ризик «людської помилки», оскільки цифрові системи здатні здійснювати суцільний моніторинг усієї сукупності трансакцій у режимі реального часу, забезпечуючи рівень об'єктивності, недоступний для окремого індивіда.

Практичне втілення цього підходу у вітчизняному регуляторному полі забезпечується через Методику автоматичних індикаторів ризику (AIR). Економічна сутність Методики AIR полягає у формалізації ризиків: кожній ознаці аномальної поведінки (наприклад, нетипове зниження ціни або

дискримінаційні кваліфікаційні вимоги) присвоюється певна математична «вага». Це дозволяє системі автоматично генерувати сигнали про потенційну неефективність закупівлі ще до моменту витрачання бюджетних коштів.

Така вітчизняна практика корелює з зарубіжними науковими розробками, зокрема з Індексом корупційного ризику (Corruption Risk Index, CRI), методологію якого обґрунтував М. Фазекас [7]. Перехід до використання CRI-орієнтованих інструментів означає зміну філософії контролю: від реагування на факти порушень до математичного моделювання ймовірності змови. CRI (Corruption Risk Index) - це комплексний цифровий показник (від 0 до 1), що базується на аналізі «цифрового сліду» закупівлі. Чим ближче значення індексу до одиниці, тим вищою є статистична ймовірність того, що закупівля була проведена з обмеженням конкуренції. Логіка побудови превентивної моделі контролю базується на поетапній конвертації цифрових даних у регуляторні рішення, що дозволяє мінімізувати транзакційні витрати держави та забезпечити цільове використання ресурсів (табл. 1).

Таблиця 1. Логіко-функціональна структура превентивного регулювання

Етап регуляторного процесу	Цифровий інструментарій	Економічний зміст регулювання	Регуляторний результат
1. Генерація даних	Екосистема Prozorro, портал E-data	Накопичення «цифрового сліду» економічних операцій	Сформована база Big Data для аналізу
2. Скринінг та зважування	Алгоритми ризик-орієнтованого відбору (AIR)	Автоматичне присвоєння «математичної ваги» виявленим аномаліям	Ранжування закупівель за рівнем фінансової загрози
3. Ідентифікація аномалій	Предикативні моделі, індекси ризику (CRI)	Подолання обмеженої раціональності аудитора через об'єктивне виявлення змов	Мінімізація суб'єктивізму та корупційних ризиків нагляду
4. Превентивне втручання	Автоматизована процедура моніторингу	Блокування неефективного розподілу коштів на доінвестиційній стадії	<i>Cost-avoidance effect</i> (попередження бюджетних втрат)

Джерело: складено автором

Отже, синергія вітчизняної Методики AIR та світових аналітичних підходів (CRI) трансформує державне регулювання у високотехнологічну систему ризик-менеджменту. З економічної точки зору це забезпечує максимальну віддачу від кожної грошової одиниці, оскільки зусилля аудиторів концентруються виключно на закупівлях із найвищим математично доведеним рівнем ризику.

У вітчизняному науковому дискурсі питання цифровізації моніторингу через призму економічної ефективності ґрунтовно досліджено у праці О.Іванової, О. Сидоренка та співавторів (2025). Вчені доводять існування прямої каузальної залежності між якістю функціонування інформаційно-цифрових платформ (зокрема Є-data та BI Prozorro) та рівнем раціональності використання бюджетних коштів [8]. В контексті нашого дослідження ключовим є обґрунтований науковцями перехід до моделі інформаційно-цифрового механізму, де автоматизований скринінг стає головним важелем виявлення ризикових операцій. Це дозволяє реалізувати ризик-орієнтований підхід, концентруючи обмежені ресурси регулятора на найбільш критичних транзакціях.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямі.

Аналіз зазначених джерел та нормативних актів дозволяє дійти висновку, що цифрові інструменти превентивного контролю стають визначальним чинником модернізації сфери закупівель, оскільки впровадження автоматичних індикаторів ризику (AIR) трансформує функціональну роль держави: від моделі дискреційного нагляду, зосередженого на ретроспективній фіксації правопорушень, до системи предикативного регулювання на основі Big Data. Така трансформація, реалізована через спеціалізований цифровий інструментарій, означає докорінну зміну архітектури державного втручання; замість механічного контролю за дотриманням формальних процедур, регулятор переходить до стратегічного управління ризиками, де головним важелем стає алгоритмічна ідентифікація аномалій на ранніх етапах закупівельного циклу.

Застосування цих цифрових інструментів дозволяє мінімізувати суб'єктивний чинник у прийнятті управлінських рішень та переорієнтувати обмежені ресурси контролюючих органів на найбільш критичні сегменти ринку.

Проте, варто зауважити, що ефективність цифрового регулювання прямо пропорційна здатності системи до адаптації. У контексті євроінтеграції та післявоєнної відбудови, українська система AIR має еволюціонувати від жорстко заданих алгоритмів до самонавчальних моделей (*Machine Learning*), як це пропонують міжнародні експерти ОЕСР. За умови динамічного оновлення переліку ризиків державне регулювання зможе випереджати нові схеми зловживань, забезпечуючи реальну ефективність публічних закупівель.

З позицій економічної теорії впровадження систем на основі *Machine Learning* трансформує функцію державного регулювання у напрямі зниження сукупних трансакційних витрат у системі публічних закупівель. За такого підходу цифрові інструменти превентивного контролю слід тлумачити як механізм мінімізації від'ємних зовнішніх ефектів (екстерналій), які виникають внаслідок неефективного розподілу бюджетних ресурсів та порушення принципів конкуренції. Ефективність такої трансформації доцільно оцінювати через інтегральний показник заощаджених витрат (*cost-avoidance*), що відображає обсяг попереджених витрат бюджету на доінвестиційній стадії, тобто до моменту фактичного здійснення видатків.

Це дає підстави стверджувати, що цифрова модернізація регуляторного інструментарію постає дієвим фактором підвищення аллокативної ефективності державних фінансів. Замість традиційного фіскального тиску, держава формує систему економічних бар'єрів для неефективних трансакцій. Така зміна регуляторної парадигми зміцнює інституційне середовище та сприяє зростанню конкурентоспроможності національного господарства в умовах ринкової нестабільності, перетворюючи державний контроль на інструмент стратегічного управління економічним розвитком.

Література

1. Recommendation of the Council on Public Procurement. OECD Legal Instruments. 2015. URL: <https://legalinstruments.oecd.org/en/instruments/OECD-LEGAL-0411>
2. Strategic public procurement. OECD. 2020. URL: <https://www.oecd.org/en/topics/strategic-public-procurement.html>
3. Public procurement in a globalised market: a magnifying glass on trade and industrial policies. OECD. 2025. URL: <https://www.oecd.org/en/events/2025/09/open-exchange-day.html>
4. Про публічні закупівлі : Закон України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/922-19#Text>
5. Про затвердження Методики визначення автоматичних індикаторів ризиків, їх переліку та порядку застосування: наказ Міністерства фінансів України 27.09.2024 № 476. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1474-24#n10>
6. Herbert A. Simon. A Behavioral Model of Rational Choice. *The Quarterly Journal of Economics*. 1955. Vol. 69, No. 1 pp. 99-118. URL: <https://www.jstor.org/stable/1884852>
7. Mihály Fazekas etc. An Objective Corruption Risk Index Using Public Procurement Data. *European Journal on Criminal Policy and Research*. 2016. URL: <https://research.ceu.edu/en/publications/an-objective-corruption-risk-index-using-public-procurement-data/>
8. Іванова, О., Сидоренко, О., Скабардін, О., Проценко, А. Цифровізація державного фінансового контролю сфери публічних закупівель в Україні. *Збірник наукових праць Державного податкового університету*, 2025 (1), 38-45. URL: <https://journals.dpu.kyiv.ua/index.php/collectioneconomy/article/view/595>

References

1. OECD (2015), “Recommendation of the Council on Public Procurement”, OECD Legal Instruments, Available at: <https://legalinstruments.oecd.org/en/instruments/OECD-LEGAL-0411> (Accessed:

November 2025).

2. OECD (2020), “Strategic Public Procurement”, Available at: <https://www.oecd.org/en/topics/strategic-public-procurement.html> (Accessed: January 2026).

3. OECD (2025), “Public Procurement in a Globalised Market: A Magnifying Glass on Trade and Industrial Policies”, Available at: <https://www.oecd.org/en/events/2025/09/open-exchange-day.html> (Accessed: November 2025).

4. Verkhovna Rada of Ukraine (2016), Law of Ukraine “On Public Procurement”, Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/922-19#Text> (Accessed: January 2026).

5. Ministry of Finance of Ukraine (2024), Order “On Approval of the Methodology for Determining Automatic Risk Indicators, Their List and the Procedure for Their Application”, Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1474-24#n10> (Accessed: January 2026).

6. Simon, H.A. (1955), “A Behavioral Model of Rational Choice”, *The Quarterly Journal of Economics*, Vol. 69, No. 1, pp. 99-118, Available at: <https://www.jstor.org/stable/1884852> (Accessed: December 2025).

7. Fazekas, M. (2016), “An Objective Corruption Risk Index Using Public Procurement Data”, *European Journal on Criminal Policy and Research*, Available at: <https://research.ceu.edu/en/publications/an-objective-corruption-risk-index-using-public-procurement-data/> (Accessed: January 2026).

8. Ivanova, O. Sydorenko, O. Skabardin, O. and Protsenko, A. (2025), “Digitalization of State Financial Control in the Sphere of Public Procurement in Ukraine”, *Collection of Scientific Works of the State Tax University*, vol. 1, pp. 38-45, Available at: <https://journals.dpu.kyiv.ua/index.php/collectioneconomy/article/view/595> (Accessed: December 2025).

Стаття надійшла до редакції 15.01.2026 р.